

**Univerzita Karlova v Praze
Právnická fakulta
katedra občanského práva**

Posudek oponenta rigorózní práce

Název práce : Žaloba na ochranu osobnosti v případě poškození zdraví

Kandidát : Mgr. Martin Švéda

Práce odevzdána : v červenci 2011

Práce sice obsahuje 123 stran vlastního textu, takže by měla formálně splnit základní požadavek pro uznání práce jako práce rigorózní, ale již zde mám zásadní výtky.

Práce má na různých místech rozdílný počet znaků na stránce, což je především u transkripce znění použitých právních předpisů, takže při seřazení textu do stejné normy by počet stran byl nižší než odpovídá číslování.

Protože nehodnotím úroveň práce počtem stran, uvedený nedostatek práce bych přešel. Jenže jsou zde i další faktory, které mě nutí se počtem stran práce zabývat. Předně je to již zmíněná přesná transkripce znění právních předpisů bez zařazení do souvislého textu práce. Metoda: ocitovat přesně předpis a poté na citaci reagovat se mi jako metoda práce rigorózní nelíbí, tu bych ještě toleroval u práce diplomové, byť s výhradou.

Kandidát již v úvodu práce uvádí, že se bude v rámci zvoleného tématu zabývat vlastním případem, v němž zastupoval jako advokát. Proti aplikaci vlastní právní praxe bych nic nenamítal, kdyby rozbor všech učiněných podání stran a v podstatě doslovný opis těchto podání nezaplňoval většinu stran práce, kde předpokládám schopnost právní analýzy. Při popsané metodě mi jako výsledek bohužel vychází počet stran a nikoliv vždy osobnost autora.

Kandidát zvolil téma bezesporu zajímavé a hodné pozornosti, ale při zvolené metodě mi jako výsledek práce spíše vychází popis pocitu kandidáta nad rozhodovací praxí jednoho soudu prvního stupně a jednoho soudu odvolacího, s dovětkem, že spor ještě nebyl pravomocně ukončen.

Kdyby kandidát zvolil cestu „zhuštěných“ informací a více se věnoval problémům teoretickým, o nichž v úvodu práce ale sděluje, že převažovat nebudou, téma by lépe zvládnul.

Kritický rozbor rozhodovací činnosti jednoho soudu by podle mého soudu více „slušel“ časopiseckému článku, než monotématu rigorózní práce.

Krom této zásadní připomínky mám ještě několik detailních poznámek.

Patrně nedopatřením je strana 6 překladem českého textu strany 5 do angličtiny. Na straně 7 ve třetím odstavci je obsaženo prohlášení autora, že bude hájit myšlenku, že je chybné nahrazovat vůli zákonodárce rozhodnutím soudu. Tato myšlenka je vyslovena velmi emotivně (ostatně emoce autora jsou patrné i na jiných místech práce), ale téma popsané úvahy soudce, který se ostatně nemusí striktně řídit zákonem a má i právo obrátit se na Ústavní soud, je podle mého soudu právě oním rysem soudcovské nezávislosti. Samozřejmě volná úvaha nesmí být zvlášť či subjektivním pocitem soudce, musí být řádně odůvodněna. Tuto poznámku činím proto, že nejsem příznivcem jednoznačných a striktních soudů, neboť byt' by zásada platila, vždy má demokratický právní režim alespoň výjimku, jinak by bylo možné, aby soudily počítače a nikoliv lidé.

Na straně 24, druhý odstavec zdola je užit výraz „druhák“, který jako slang do vědecké práce nepatří, nejedná-li se o práce na téma hovorová řeč.

Z uvedených důvodů se domnívám, že bezesporu velmi zajímavé téma práce autor zcela nezvládl a práci k obhajobě nedoporučuji a navrhuji její přepsání.

V Praze dne 29.11. 2011

JUDr. Tomáš Pohl

